Sadhu Sundar Singh

facebook

Njegova družina in versko ozadje

Sadhu Sundar Sing izhaja iz starodavne, aristoktaske in bogate Sikhovske družine. Rodil se v Punjabu na severu Indije, v vasu Rampur v državi Patiala 3. septembra 1889. Očetu je bilo ime Sher Singh in je bil lasnik in gospodar zemljiškega posetva. Njegova mati, globoko verna žena, ga je vzgajala v skladu s plemenito tradicijo Sikhov. Njegov dom ni bil samo poln materialnih dobrin, ampak tudi resnične pobožnosti. Sundarjeva mati, ki je bila kulturna religiozna žena je že zelo zgodaj prebudila v svojem sinu, ki je bil z njo povezan z najbolj intimnimi občutki, občutek za Božansko in Večno. Sundar je govoril o svoji materi pogosto z veliko ljubeznijo in spoštovanjem zaradi dobrih temeljev, ki jih je postavila za njegovo nadaljnje življenje. Takrat še nihče ni vedel, kaj Bog namerava in kaj bo naredil s tem pronicljivim, inteligentnim in discipliniranim mladeničem.

Sundarja so vzgajali v razkošju njegovega družinskega bogastva. Kot Sikh se je učil o hinduizmu in skupaj s starši je obiskoval hindujske templje in templje Sikhov. Do sedmega leta si je že zapomnil Bhagavadgito, zahtevno Hindujsko besedilo, ki vsebuje lekcije duhovnega življenja. Pri štirinajstih letih ni samo obvladal Ved, starodavnih svetih knjig hinduizma, ampak je prebral tudi Koran, sveto knjigo muslimanov. Nato je srečal nekaj sadhujev, ki so ga učili Jogo. Sadhu je Hindujec, ki je svoje življenje posveti religiji in se odpovedal vsem posvetnim užitkom. Sundar je ostal neporočen in brezposeln. Po vsej Indiji je potoval v oranžnem oblačilu brez hrane in brez stalnega prebivališča. Živel je le od usmiljenja drugih.

Življenje Sadhu Sundarja Singha je bilo na najbolj občudovanja vreden način podobno Kristusovemu. Rojen je bil sredi globoke indijske kulture in religije, v družini Sikhov. V zgodnjem obdobju življenja ga je mati vsak teden peljala k nogam Sadhuja, asketskega svetega moža, ki je živel nedaleč stran v džungli. Mati ga je spodbudila, da je postal sadhu. Nekoč mu je rekla: 'Ne bodi sebičen in materialističen kot tvoji bratje, ampak si prizadevaj najti mir za svoj um in se trdno drži svoje vere. Bodi sadhu.' Vendar ni nikoli dosegel miru v svojih meditacijah. Zahvaljujoč poznanstvom, ki jih je imela njegova mati z nekaterimi ženami iz britanskega misijona v Raipurju, je Sundar lahko vstopil v šolo, ki so jo vodili misijonarji. Tam je Sundar prvič prišel v stik z Svetim pismom. Takrat ga Sveto pismo ni zanimalo. Namesto tega se je vneto zakopal v hinduizem in jogijske vaje.

Njegovo srečanje s Kristusom (Apd 9:1-20)

Toda s smrtjo njegove matere, ko je imel komaj štirinajst let, se je njegovo življenje močno spremenilo. Mladi Sundar je postajal vedno bolj obupan in agresiven. Prepričan, da je to, kar je učil Jezus, popolnoma napačno, je v pridigarje celo metal kamenjem in k temu spodbujal tudi druge. Njegovo sovraštvo do lokalnih misijonarjev in kristjanov je doseglo vrhunec v javnem sežiganju Svetega pisma, ki ga je trgal stran za stranjo in ga vrgel v ogenj.

Toda ne glede na to, kako zelo se je trudil, v svoji religiji ni mogel najti miru, ki ga je iskal. Prišel je do točke, ko je začel razmišljati o samomoru in kmalu zatem si je Sundar nameraval vzeti življenje. Padel je v obup: odločil se je, da se bo vrgel pod vlak 'Ludhiana express', če mu Bog ne bo razkril prave poti miru.

Tri dni po tem, ko je pred svojim očetom zažgal Sveto pismo, se je zbudil ob treh zjutraj in odšel ven na dvorišče, obsijano z mesečino, na obredno kopanje, ki so ga pred čaščenjem Boga izvajalu pobožni Hindujci in Sikhi. Potem se je vrnil v svojo sobo in pokleknil, sklonil glavo do tal in prosil Boga, naj se mu razkrije. Toda nič se ni zgodilo. Razmišljal je, da bi se vrgel pred vlak, ki vsako jutro ob 5. uri zjutraj pelje mimo njegovo hiše, v upanju, da bo našel mir v svoji prihodnji reinkarnaciji.

Ni vedel, kaj naj pričakuje: glas, vizijo, trans? Pa vendar se ni nič dogajalo in čas za Ludhiana express se je hitro bližal. Še enkrat je ponovil svojo molitev. Dvignil je glavo in odprl oči in bil zelo presenečen, ko je v sobi zagledal bled oblak svetlobe. Bilo je prezgodaj za svitanje. Odprl je vrata in pogledal na dvorišče. Tema. Ko se je obrnil nazaj v sobo, je videl, da je svetloba v sobi postala svetlejša. Sprva se je bal, da bo soba zagorela. Toda nič se ni zgodilo. Nato je mislil, da je to lahko odgovor na njegove molitve. Ko je pogledal v svetlobo, je nenadoma zagledal Jezusov lik v sijaju. Na svoje popolno presenečenje ni videl obraza nobenega od svojih tradicionalnih bogov, temveč obraz Jezusa Kristusa.

V sobi je bil Jezus, ki je sijal in izžareval neizrekljivo radost, mir in ljubezen. Ko ga je sočutno pogledal, je vprašal: "Zakaj me preganjaš? Spomni, da sem Jaz dal svoje življenje na križu zate." (Hindujsko: 'Tu mujhe kyun satata hat? Dekh main net ere live apui jan salib - par di). Takrat je Sundar spoznal, da Jezus ni mrtev, ampak živi. Sundar je pred njim padel na kolena in doživel osupljivo notranjo umirjenost, kakršne še ni čutil. Podoba je izginil, a mir in veselje sta ostala v njem.

Po tem dogodku se je njegovo življenje spremenilo. Želel se je krstiti. Čeprav je družina hotela to preprečiti, je ostal odločen. Leta 1905 je bil na svoj rojstni dan krščen v Angleški cerkvi v Simli. Potem se je odločil, da bo postal sadhu, da se bo

lahko posvetil Gospodu Jezusu. Ko je postal kristjan, so se ga je oče družina odrekli. Nemočnega dečka so tako obsodili in preklinjali in rekli so mu, da mora naslednje jutro zapustiti dom svojih prednikov. S težko ranjenim srcem je tisto noč zadnjič zaspal na očetovi verandi. Naslednji dan so ga pred sončnim vzhodom vrgli ven. Razen slabega tankega oblačila, ki ga je imel na sebi in dovolj denarja, da je do Patiale prispel z vlakom, ni imel ničesar. Brezdomec, brez prijateljev in popolnoma brez sredstev za preživljanje je Sundar zapustil domu svojega otroštva.

Ko se je Sundar vkrcal na vlak se je spomnil, da je bila v Rampurju majhna kolonija kristjanov - v Patiali so bili nekateri iz Rampurja, kamor so se zatekli, ko je bilo preganjanje tako močno, da v njihovi vasi ni bilo več mogoče živeti - in ko je izstopil iz vlaka se je napotil proti dom prisrčnega indijskega pastorja in njegove dobre žene. Sundar je to storil po Božji previdnosti, kajti kmalu po prihodu je zelo zbolel in morali so poklicati zdravnika. Pozneje je izvedel, da je bil v hrani, ki so mu jo dali preden je zapustil hišo staršev, pomešan smrtonosni strup. Niso hoteli biti osramočeni, hoteli so, da bi Sundar umrl na vlaku. Ker je zdravnik primer razglasil za brezupen in odšel z obljubo, da se bo zjutraj vrnil na pogreb, je žena dobrega pastorja celo noč sedela poleg njega in čakala, da do umrl. Sundar je ležal v strašni smrtonosni bolečini in iz ust mu je kapljala kri in moč mu je hitro odtekala. Ko pa je tako ležal, ga je obšlo zelo globoko spoznanje, da ga Bog ni poklical iz teme, da bi umrl, ne da bi izpričal svojo vero v Kristusa, zato je začel moliti z vso močjo, ki mu je še ostala. Ko je prišlo jutro, je bil še živ, čeprav izredno šibek. Zdravnik je izpolnil obljubo in bil osupel, ko je odkril, da je deček živ. Bil je tako globoko navdušen, da je vzel kopijo Nove zaveze in jo začel preučevati. Na ta način je zdravnik sprejel vero in postal kristjan. Danes deluje kot misijonar v Burmi (v drugem življenjepisu Sundar Singha, ki ga je napisal Joshua Daniel, čigar oče je Sundar Singha osebno poznal, v šestem poglavju je bilo v zvezi s tem dogodkom še dodano: "Ko se je Sundar Singh zavedel, je rekel zdravniku, naj prebere 16. poglavje Markovega evangelija iz Biblije. Ko je Sundar Singh pozneje pripovedoval o tem dogodku, je povedal: "Začel se je smejati zgodbi o vstajenju. Zjutraj sem se počutil čisto svežega in dobil novo življenje. Zdravnik je prišel in ko me je zagledal, kako sedim na soncu, je bil je zelo presenečen in osramočen in je brez besed odšel. Nekaj let kasneje, ko sem bil na obisku v Burmi, sem ga srečal na shodu. »Ali me prepoznate?« je vprašal. »Ja,« sem odgovoril, »nazadnje sem vas videl na smrtni postelji.« Nato mi je rekel, da je moje čudežno okrevanje pustilo na njem tak vtis, da je začel brati Sveto pismo in postal Kristjan."

Sundarjevemu prijatelju so svojci za enako dejanje tudi dali strupeno hrano. Ko je Sundar ležal med življenjem in smrtjo, se je končalo kratko, a junaško pričevanje

njegovega prijatelja o Kristusovi moči in odšel je k svojem Odrešenika, da bi bil 'z Gospodom za vedno'.

16. oktobra 1905 je Sundar v rumenem oblačilu, bos in brez kakršnih koli zalog, denarja ali potovalnih predmetov (Matej 10,9-10); nadaljeval svoje nomadsko življenje od vasi do vasi, vendar je tokrat sledil Jezusovim stopinjam. Od tu je življenje Sundar Singha postalo v veliki meri podobno Kristusovemu. Ker se ni bil pripravljen odreči Kristusu predno ga je družina zavrgla, ju Sundar vzel rumeno oblčilo sadhuja in začel življenje oznanjevalca sporočila ljubezni in miru neposredno skozi Jezusa. Ni nosil ne denarja ne drugega premoženja, le Novo zavezo.

"Nisem vreden, da bi šel po stopinjah svojega Gospoda," je rekel, "toda tako kot On tudi jaz ne želim imeti doma niti lastnine. Tako kot On bom tudi jaz pripadal cesti in delil trpljenje svojega ljudstva, jedel s tistimi, ki mi bodo dali zavetje, in vsem ljudem govoril o Božji ljubezni.

Kot sadhu je nosil rumeno oblačilo, živel je od darov ljudi, odrekel se je vsej lastnini in se držal celibata. Bil je prepričan, da je to najboljši način, da ljudi seznani z evangelijem, saj je bil to edini način, ki so ga bili njegovi ljudje vajeni. Poleg tega je želel biti tudi popolnoma svoboden, da bi sebe lahko posvetil Gospodu

Arthur Parker "Sadhu Sundar Singh – Poklican od Boga (odlomek iz 7. in 8. poglavja)"

Njegova priljubljenost in način govora

Ravno je dopolnil dvajset let in njegova slava se je že razširila naokoli. Z vseh strani so prihajala vabila, da na zborih nagovori ljudi.

Na poti v Južno Indijo so ga povsod pozdravile velike skupine ljudi. Ponekod so imeli zanj tako natrpan urnik, da je ob prihodu izbrisal pretirano število obveznosti in sestankov in se odločil, da bo imel govor le na dveh pomembnih sestankih na dan. Eno od teh srečanj je bilo za misijonarje in krščanske delavce, zvečer pa je imel govor na javnem shodu.

Zanimanje za Sundarja kot človeka se je vedno bolj povečevalo. Imel je fascinanten način govora in njegove preproste ilustracije, povzete iz vsakdanjega življenja, in upodobitve resnice so bile preprosto nepozabne. Citiram Sveto pismo: „Kdor hoče rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; in kdorkoli bo izgubil življenje zaradi mene in evangelija, ga bo rešil. "(Marko 8:35). Imel je naslednjo ponazoritev: Med eno od mojih himalajskih misij sem se skupaj s svojim tibetanskim vodnikom znašel v strašni snežni nevihti. S spremljevalcem sva se bala, da morda ne bomo prišli do naslednje vasi, ki je bila oddaljena nekaj kilometrov od nas. Možnosti, da nama bo to uspelo, preden bova zmrznila, so bile skoraj nič. Ko sva stopala skozi globok sneg, sva

nenadoma naletela na človeka, ki je sredi nevihte na videz mrtev ležal ob cesti. Ko sem ga pogledal bližje, sem opazil, da je moški še živ, in rekel svojemu spremljevalcu. "Pridite, pomagaj mi, da ga odpeljem v naslednjo vas." Moj spremljevalec je bil nad predlogom začuden in mi je posmehljivo odgovoril: 'Malo je verjetno, da si bova midva rešila življenji. Nima smisla razmišljati o tem, da bi nosila človeka, ki je že skoraj mrtev. Ne bom sodeloval pri vaši neumnosti.' Odšel je naprej in me pustil pri človeku, ki je skoraj zmrznil. Čeprav je kazal le šibke znake življenja, je bilo zame nesprejemljivo, da bi pustil umirajočega, da bi umrl v snežni nevihti. Mlahavo telo sem dvignil na svoj hrbet in mukoma in previdno nadaljeval pot skozi sneg, korak za korakom. Prizadevanja in trenja, povezana s prenašanjem mrtvega tovora, človeka, ki skoraj ni kazal znakov življenja, (toplota, ki je nastala pri tem) je bila najverjetneje vzrok mojega lastnega preživetja v tej smrtonosni nevihti. Kmalu zatem sem naletel na telo svojega prejšnjega spremljevalca, ki je mrtev ležal v snegu! Ubil ga je mraz. Poskušal je rešiti svoje življenje, vendar ga je izgubil. Z eno nemogočo nalogo, ki je na videz zame pomenila gotovo smrt, sem si rešil življenje. Naprezanje in zelo velik napor sta mi je rešila življenje. Ko sem prišel v naslednjo vas, se je moški na mojem hrbtu zavedel in tako je bilo njegovo življenje rešeno.

Sundar je v svojih pridigah pogosto uporabljal tudi prispodobe (Matej 13:35). Nekoč je rekel: 'Nekega dne sem po dolgi poti počival pred hišo. Naenkrat je v mojo smer priletel vrabec, ki ga je močan veter nemočno nosil. Iz druge smeri je hitel orel, da bi ujel paničnega vrabca. Pred grožnjami, ki so prihajale iz različnih smeri, je vrabec pristal v mojem naročju. Po svoji izbiri tega običajno ne bi storil. Ptičica pa je poiskala zatočišče pred večjo nevarnostjo. Na enak način nas silovit veter trpljenja in v težavah pelje v Gospodove zaščitniške roke.'

S pomočjo takšnih ilustracij je Sveto pismo postalo izjemno jasno in živo za Sundarjevo občinstvo.

Evangelijsko potovanje ... Tibet ...

Leta 1906 je prvič odšel v Tibet. Ta država ga je pritegnila predvsem zaradi velikih izzivov, ki jih je predstavljala evangelizacija. 'Tam bo zelo močno nasprotovanje in preganjanje. Visoko nad tihimi zasneženimi vrhovi Himalaje bo dovolj časa in priložnosti za srečanje z Bogom in branje Biblije,' je pomislil. Na poti v Tibet je spoznal Stokerja, ameriškega misijonarja, ki je imel tudi rumeno oblačilo. Včasih sta prenočila skupaj pod drevesom ali v gorski jami na nadmorski višini 5000 metrov, brez dovolj hrane. Z veseljem sta prestala vse stiske in tegobe širjenja evangelija. Ko je Sundar zbolel, mu je Stoker našel prebivališče v hiši, ki je pripadala Evropejcu.

Navdihnjen z Sundarjevo zvestobo Bogu in iskreno ljubeznijo do drugih ljudi, se je gostitelj pokesal svojih grehov in svoje življenje posvetil služenju Gospodu.

Po nasvetu prijateljev se je Sadhu vpisal v teološko šolo sv. Janeza v Lahoreju. Po dveh letih študija tam je nadaljeval potovanja. Očividec je poročal o svojih izkušnjah s Sundarjem: „Sundarja sem srečal ko se je spuščal po gorski poti, da bi nam oznanil evangelij. Potem je sedel na vrhu drevesa, si obrisal znoj z obraza in zapel hvalnico o Jezusovi ljubezni do nas. Publika nad pesmijo ni bila navdušena. En človek je stopil iz občinstva in podrl Sundarja z drevesa, ki je trčil ob tla. Sundar se je tiho dvignil na noge in začel moliti za te sovražne ljudi (Mt 5,44; Lk 6,28). Nato nam je govoril o ljubezni do Jezusa, ki je umrl, da je odkupil vse grešnike. Zaradi tega sem se pokesal in nato tudi napadalec (Rim 12,21; 1.Pt 3,9).'

To ni bil edini način, kako je Sundar pridobil duše za Gospoda, da se je držal Jezusovih navodil, ki pravijo: 'Ne maščuj se tistim, ki ti storijo škodo. Če vas kdo udari po desnem licu, nastavite tudi levo lice (da vas udari tudi po njem).' (Mt 5:39)

Nekega dne so v Nepalu štirje roparji sredi džungle skočili na Sundarja. Eden od njih je zamahnil z mečem. Sundar je nežno in ponižno sklonil glavo (Mt 5,39), misleč, da se bo njegovo življenje končalo. Ta odnos je presenetil zločince. Ker ni imel denarja, so mu vzeli odejo in ga spustili. Potem pa ga je eden od roparjev spet poklical in ga radovedno vprašal kako mu je ime. Sundar se je predstavil, odprl svoje Sveto pismo in mu začel pripovedovati zgodbo o bogatašu in revnem Lazarju. Ropar je dejal, da je konec bogataša neroden, in vprašal, kaj se bo zgodilo z njim. Nato mu je Sundar povedal o evangeliju in Božjem odpuščanju. Ropar je Sundarja odpeljal s seboj domov in se pokesal.

Leta 1912 se je Sundar odločil posnemati Jezusovo samoto in se odločil za 40-dnevni post, čeprav so mu prijatelji to odsvetovali (Mt 4,1-11). Kljub temu mu je izkušnja okrepila duha. Tako je lahko premagal vse dvome, jezo in nestrpnost.

V naslednjih letih je bil pogosto preganjan, vendar ga je Gospod vedno čudežno rešil. Leta 1914 je Sundar pridigal v Nepalu, državi, kjer je imel budizem zelo močne korenine. V mestu Rasi ga je lokalni Lama obsodil na smrt zaradi širjenja tuje neznane religije. Vržen je bil v izsušen vodnjak, katerega odprtina je bila nato pokrita in zaklenjena od zunaj. Bil je gol v vodnjaku, brez hrane in pijače, med trupli usmrčenih morilcev. V tem groznem vodnjaku je ostal dva dni, dokler ni prišel neznanec in mu z vrvjo pomagal iz vodnjaka. Znova je zaklenil vodnjak, neznanec je odšel, ne da bi kaj rekel. Kmalu zatem je bil Sundar med pridiganjem v istem mestu spet ujet in odpeljan k Lami. Lama je bil zelo presenečen, saj je vedno imel s seboj edini ključ vodnjaka. Zavedajoč se, da je Sundar pod zaščito zelo močnega Boga, so

se ljudje prestrašili in ga prosili, naj jih zapusti (Apd. 5,17-42; pogl.12).

Leta 1918 je Sundar obiskal Madras, kjer se je na tisoče ljudi zbralo, da bi ga poslušali. Tam je Sundar svoje oznanjevanje osredotočil na Jezusa Kristusa Odrešenika. Pričal je: "Jezusova prisotnost mi je vedno prinašala neverjeten mir, ne glede na to, kako težka in slaba je bila situacija. Kadarkoli sem bil v zaporu, je bil vedno zraven zame. Zapor je spremenil v raj in bremena so postala blagoslov. Veliko je kristjanov, ki ne čutijo njegove veličastne navzočnosti kot nekaj resničnega. Za njih se Jezus prikaže samo v njihovih mislih in ne v njihovih srcih. Šele ko se nekdo preda in prepusti svoje srce Jezusu, ga lahko najde."

Sadhu Sundar Singh je veliko potoval. Prepotoval je celo Indijo in Cejlon. Med letoma 1918-1919 je obiskal Malezijo, Japonsko in Kitajsko. Med letoma 1920-1922 je odšel v zahodno Evropo, Avstralijo in Izrael. Pridigal je v mnogih mestih, med drugim v Jeruzalemu, Limi, Berlinu in Amsterdamu (Mr 1,38). Sundar je kljub svoji slavi ostal skromen. Njegov odnos je spodbudil očeta, da se je pokesal in sprejel krščanstvo. Sundar ni nikoli mislil nase. Želel je le slediti Kristusovemu zgledu: vrniti dobro z dobroto in ljubeznivostjo, z ljubeznijo pridobiti svoje sovražnike. Zaradi tega odnosa so se njegovi sovražniki pogosto spravili v zadrego. Nekoč je pridigal na javni tržnici, ko ga je fanatik iz druge religije nenadoma udaril v desno lice (Mt 5,39). Sundar je levo lice mirno obrnil proti napadalcu. Napadalec je odšel. Toda tisto noč je Sundar od napadalca prejel sporočilo, v katerem ga je prosil za odpuščanje.

Ob neki drugi priložnosti je Sundar nekaterim žanjcem povedal priliko o plevelu. Takoj so se razdražili in ga preklinjali. Eden je Sundarju vrgel kamen v glavo. Tisti trenutek je tisti, ki je vrgel kamen dobil tako boleč glavobol, da je moral leči na tla. Sundar se je brez obotavljanja lotil dolgočasne naloge tega človeka in jim pomagal pobrati letino. Kmalu sta se spoprijateljila in povabil ga je k sebi domov. Njihova srca so bila nato odprta za evangelij. Naslednji dan, ko je Sundar odšel, so opazili, da je njihov pridelek postal bogatejši.

Potoval je v Indijo in Tibet in ostale dele sveta s sporočilom, da je sodobna razlaga Jezusovih besed žalostno razvodenela. Sundar je vsako poletje obiskal Tibet.

Zadnje potovanje

Ko se je Sundar Singh pripravljal na svoje zadnje potovanje v Tibet, so ga prijatelji zaradi njegovega slabega zdravja skušali odvrniti od tega in ga prepričevali, naj spremeni svoje načrte. Toda Sundar je bil nezlomljiv. Moram iti. Bilo je posebno področje njegovega poslanstva, za katerega je bil poklican - Tibet. Slabo zdravje in nevarnosti, s katerimi se je srečeval na poti, ga nikoli ne bi odvrnili od poti dolžnosti.

Tako se je poleti 1929 odpravil na pot, s katere se ni več vrnil. Kako daleč je šel v Tibet ob tej zadnji priložnosti, nihče ne ve.

Po Božji previdnosti je bilo določeno, da njegov grob ostane neznan, torej da nikjer ni nagrobnega spomenika z zvenečim napisom, kamor bi se mu ljudje prihajali njemu pokloniti. Če bi kdaj narejen, bi postala svetišče in romarsko mesto, kjer bi čaščenje ljudi lahko preseglo vse dovoljene meje. In v državi, polni malikovanja, bi velike skupine moških in žensk prinašale prižgane sveče ali daritve v takšno svetišče. Vse to bi bilo popolna negacija vsega za kar se je boril Sundar Singh - ker je učil ljudi, da ljubijo Jezusa Kristusa iz vsega srca in živijo kot On in nikoli ne oklevajo, da bi bili deležni njegovega trpljenja.

Sundar Singh je v svojem življenju resnično živel verz, napisan v Marku 8,35, ki pravi: "Kdor hoče rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; in kdor bo izgubil življenje zaradi mene in evangelija, ga bo rešil."

O preganjanju, trpljenju in sledenju

"... trinajstletna deklica je šla iz svoje vasi v drugo vas ko je srečala Lamo, ki ji je rekel: "Tvoj oče je postal kristjan in to je verjetno razlog, da si tudi ti kristjanka."

Odgovorila je: "Ko je nekoč v našo vas prišel kristjan Sadhu, da bi nam povedal o Kristusu smo v moji družina postali kristjani - jaz sem kristjanka, ker iz lastnih izkušenj vem, da je Kristus moj Odrešenik. Lama jo je zgrabil in za štiriindvajset ur zaprl v temno sobo z zaklenjenimi vrati - brez hrane in vode. Po izteku štiriindvajsetih ur je Lama mislil, da bo prosila za hrano. Na njegovo veliko začudenje se mu je zdelo, kako poje. Zaprl jo je še za tri dni brez hrane in vode. Ko je tokrat odprl vrata, je ni našel, da poje, ampak je bila v kotu sobe na kolenih in se z nekom pogovarjala. Videl je, kako se ji ustnice premikajo, a oči so bile zaprte. Slišal jo je kako govori: "Gospod, zahvaljujem se ti za to čast, da trpim zate." To ne bi mogla storiti, če Kristus nebi živel v njej. "Gospod, odpusti temu Lami. Odpri njegove duhovne oči, da bodo lahko videli tvojo slavo."

Lama je planil v jok in si snel turban, položil jo je k nogam in rekel: "Star sem toliko kot tvoj oče, danes pa si postala moj guru." Sadhu, ki ga je pozneje spoznal, je rekel: "Od tebe se nisem naučil toliko, kot od dekleta. Bil sem tako hvaležen."

Ali imamo tudi mi lahko takšno izkušnjo? Ona je na njegovi poti popolnosti in svoje življenje je posvetil delu za svojega Odrešenika.

novorazodetje.si/sundar-singh-1/